

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 2C/208/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5113223973
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 05. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ján Rybárik
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2015:5113223973.4

Rozhodnutie

Okresný súd v Žiline v konaní pred samosudcom JUDr. Jánom Rybárikom, v právnej veci navrhovateľa: Y. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom A. F. V. 23X/X, M., právne zastúpený ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Závodská cesta 3911/24, Žilina, IČO: 36 864 455, proti odporcovi: Rapid life životná poisťovňa, a.s., so sídlom Garbiarska 2, Košice, IČO: 31 690 904, právne zastúpený: MST PARTNERS, s.r.o., advokátska kancelária, Zámocké schody 2/A, Bratislava, IČO: 36861545, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

Súd **z r u š u j e** rozhodcovský rozsudok Arbitrážneho súdu Košice zo dňa 19.1.2012, sp. zn. 3C/273/2012.

Odporca je **p o v i n n ý** uhradiť navrhovateľovi trovy právneho zastúpenia právneho zástupcovi navrhovateľa ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o. v sume 337,92 Eur na účet č. XXXXXXXXXXX/XXXX, VS: XXXXXX, do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa podaným návrhom domáhal zrušenia rozhodcovského rozsudku a zároveň požiadal aj o odklad vykonateľnosti tohto rozsudku.

Svoj návrh odôvodnil tým, že ešte dňa 4.1.2012 rozhodol Arbitrážny súd Košice rozsudkom 3C/273/2012 tak, že navrhovateľke uložil povinnosť zaplatiť spoločnosti Rapid life životná poisťovňa istinu vo výške 209,56 Eur a nahradiť trovy konania vo výške 276 Eur. Pohľadávka mala vzniknúť z poistenia založeného poistnou zmluvou zo dňa 28.6.2007.

Z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku vyplýva, že poisťovňa určila na prejednanie všetkých sporov rozhodcovský súd a súčasne z osobitných zmluvných dojednaní vyplýva, že rozhodcovská doložka bola krytá samostatným podpisom navrhovateľa s tým, že tento nebol povinný ju v rámci poistnej zmluvy ako celku podpísať. Tým mal byť zachovaný jej účel úpravy spotrebiteľského práva.

Podľa jej názoru, účastník rozhodcovského konania sa môže návrhom podaným na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku okrem iného v prípadoch, ak pri rozhodovaní boli porušené všeobecné záväzné práve predpisy na ochranu práva spotrebiteľa.

Podľa platných ust. Obč. zákonníka platí, že spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané. Za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom sa riešili výlučne v rozhodcovskom konaní.

Ďalej podľa jej názoru je zrejmé, že poistná zmluva má povahu spotrebiteľskej zmluvy. Poukázala na konštantnú judikatúru súdov v obdobných veciach, ktoré jej závery len potvrdzujú. Rozhodcovská zmluva obsiahnutá vo všeobecných podmienkach a osobitných zmluvných dojednaniach je pre ňu

neprijateľná, nakoľko z jej obsahu vyplýva, že ak rozhodcovské konanie vyvolá dodávateľ, tak sa mu musí žalobca nezvratne podrobiť a riešiť tak svoj spor pred rozhodcom, ktorý je pre navrhovateľku nepredvídateľný. Odporca si vybral v tomto prípade jediného rozhodcu, s ktorým je pravdepodobne v zmluvnom vzťahu a tento šablónovito rozhoduje o jeho návrhu. V poradí ďalším príkladom porušovania práva na spravodlivý proces o neprijateľnosti rozhodcovskej doložky je aj geografická vzdialenosť rozhodcu oproti miestne príslušnému súdu spotrebiteľa. Rozhodcovská zmluva je vo svojich dôsledkoch hrubo nemorálna a spôsobí, že o právach a právom chránených záujmoch rozhoduje súkromná osoba, ktorej moc nie je delegovaná žiadnou verejnoprávnou inštitúciou. V ďalšom ešte poukázala na európsku judikatúru v obdobných sporoch.

Tunajší súd rozhodoval predovšetkým na začiatku tohto konania o návrhu o odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku. Svojím uznesením 2C/208/2013-62 zo dňa 20.9.2013 odložil vykonateľnosť rozhodcovského rozsudku vydaného Arbitrážnym súdom v Košiciach. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 20.3.2014.

Odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu sa písomne vyjadril k návrhu navrhovateľky.

V tomto 38 stranovom písomnom vyjadrení v podstate uviedol nasledovné:

Návrh navrhovateľky žiadal v plnom rozsahu zamietnuť. Napadnutý rozhodcovský rozsudok bol vydaný v súlade so zákonom o rozhodcovskom konaní. V návrhu absentujú zákonné náležitosti žalobného návrhu. Návrh navrhovateľky je neúplný - nedostatok v podobe neúplného a ešte aj na dôvažok nepravdivého opísania rozhodujúcich skutočností potvrdzujúcich ich tvrdý nárok na zrušenie rozhodcovských rozsudkov. Takisto samotný petit je neurčitý. V tejto súvislosti poukázal na rad rozhodnutí NS SR napr. 4Cdo/144/2011. Ďalej žiadal návrh zamietnuť aj z toho dôvodu, že návrh o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je spotrebiteľským sporom.

K navrhovateľom uvádzanej judikatúre ako k jeho dôkazu uviedol, že len odkaz na konštantnú judikatúru nemôže byť rozhodujúcim pre posudzovanie konkrétneho prípadu. Takýto bezobsažný odkaz na existujúcu judikatúru bez jej bližšej citácie by nemal zaznieť v žiadnom odôvodnení súdneho rozhodnutia, nakoľko zbavuje účastníkov konania možnosti overiť, či sa v danom prípade skutočne jedná o ustálenú judikatúru, či táto judikatúru skutočne dopadá na posudzovaný prípad a či je jej použitie nebolo prekonané neskorším vývojom v oblasti platného práva. Ako príklad uviedol uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 20CoE 24/2011, ktoré bolo na dovolanie odporcu rozhodnutím NS SR Cdo/221/2011 zo dňa 30.7.2012 zrušené. Čo sa týka ďalších rozhodnutí NS, tieto boli vydané v exekučnej veci, kde neprebehlo riadne dokazovanie, čo odporca aj namietal na ÚS SR. V tejto súvislosti poukázal a upriamil pozornosť na nálež ÚS SR sp. zn. II.ÚS 499/2012. Ďalej poukázal na absenciu dôvodu na zrušenie rozhodcovského rozsudku v zmysle § 40 ods. 1 písm. c/ Zákona o rozhodcovskom konaní. V tejto súvislosti poukázal na rad rozhodnutí, predovšetkým na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. XXCoE 132/2013 na rad listín o spotrebiteľských úveroch. V ďalšom sa aj veľmi podrobne zaoberal skutkovými a právnymi okolnosťami súvisiacimi s individuálnym dojednaním rozhodcovskej doložky vo svojom písomnom vyjadrení. Poukázal na to, že navrhovateľka svojím podpisom na konci všeobecných poistných podmienok potvrdila len to, že všeobecné poistné podmienky prečítala a následne obdržala aj jedno vyhotovenie. Je to zrejme z písomného prejavu jej vôle, pričom túto listinu priestorovo uzatvára. Je zrejme, že osobitné zmluvné dojednania umiestnené pod podpisom navrhovateľky, ktorým deklarovala prevzatie všeobecných poistných podmienok a ktorým podpisom sa listina VPP priestorovo uzatvorila, nemohli byť a ani nikdy neboli súčasťou všeobecných poistných podmienok odporcu, nikdy s nimi ani nesplynuli. Navrhovateľka bola sprostredkovateľom informovaná o poistných podmienkach ako aj o osobitnom zmluvnom dojednaní, ktoré obsahovalo aj rozhodcovskú doložku.

V ďalšom poukazuje na to, ako prebieha proces pri uzatváraní takejto poistnej zmluvy. Okrem toho, že poukázal na rad opačnej judikatúry slovenských súdov v obdobných prípadoch uzatvoril svoje písomné vyjadrenie v tom slova zmysle, že dojednania rozhodcovskej doložky v danom prípade bolo výsledkom slobodného rozhodnutia navrhovateľky, nešlo ani o neprijateľnú podmienku a keďže navrhovateľka mohla túto podmienku individuálne ovplyvniť aj vylúčiť, a to nepodpísaním osobitných zmluvných dojednaní bez toho, aby bol ovplyvnený zvyšok poistného vzťahu a dojednanie rozhodcovskej doložky bolo teda plne v súlade s právnymi predpismi SR. Obe zmluvné strany prejavili vôľu uzavrieť rozhodcovskú zmluvu. Vzhľadom na uvedené, keď je podľa názoru odporcu preukázané, že text „rozhodcovská doložka“ uvedený v časti XV. všeobecných poistných podmienok bol osobitnými zmluvnými dojednaniami dohodnutý ako individuálna zmluvná podmienka, a to vylučuje, aby bola považovaná za neprijateľnú, a teda neplatnú podmienku. Osobitné zmluvné dojednania sú samostatné, oddeliteľné od poistnej zmluvy a oddelené jednoznačne od všeobecných poistných podmienok.

Súd na pojednávaniach vykonal dokazovanie predovšetkým výsluchom účastníkov konania, resp. ich právnych zástupcov. Oboznámil sa s rozhodcovským rozsudkom 3C/273/2012 Arbitrážneho súdu v Košiciach, s návrhom na uzatvorenie poisťnej zmluvy, oznámením o zániku poistenia, všeobecnými poisťnými podmienkami, pripojenými uzneseniami OS Zvolen 21Er/1390/2009, KS v Trnave 10CoE/326/2010, KS v Prešove 6CoE/59/2010, uznesením ÚS SR IV. ÚS 60/2011, OS Žilina 2C/208/2013, ďalšími pripojenými uzneseniami súdov SR, písomnými vyjadreniami právnych zástupcov účastníkov konania a zistil nasledovné:

Predmetom sporu, ako to vyplýva z podaného návrhu navrhovateľa, je zrušenie rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu Košice 3C/273/2012.

Aj na pojednávaniach právni zástupcovia zotrvali na svojich podaniach a svojich písomných vyjadreniach.

Z pripojeného rozhodcovského rozsudku Arbitrážneho súdu v Košiciach 3C/273/2012 vyplynulo, že navrhovateľka Y. Baranová bola povinná uhradiť odporcovi peňažnú sumu vo výške 209.56 Eur spolu s trovami konania. Toto rozhodnutie bolo vydané dňa 19.1.2012.

Z návrhu na uzatvorenie poisťnej zmluvy vyplýva, že Prvá česko-slovenská poisťovňa, a.s., podala návrh na uzatvorenie poisťnej zmluvy s Y. F. R. sa o životnú poisťku. Táto poisťná zmluva bola uzatvorená ešte 28.6.2007.

Okrem pripojených uznesení súdov SR viac listinných dôkazov produkovaných vo veci nebolo.

Súd konkrétny prípad posudzoval v zmysle nasledovných právnych ustanovení:

Podľa § 53 ods. 1 O.z. spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“).

Podľa § 53 ods. 2 O.z. za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

Podľa § 53 ods. 3 O.z., ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 4 O.z. písm. r/ za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní. Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. Ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

Podľa § 53 ods. 5 O.z. neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

V zmysle článku III. ods. 1 Smernice rady 93/13 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Smernica) zmluvná podmienka, ktorá nebola individuálne dohodnutá sa považuje za nekalú, ak napriek požiadavke dôvery spôsobí značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach strán vzniknutých na základe zmluvy ku škode spotrebiteľa.

Podľa § 54 ods. 1 prvá veta O.z. zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchyliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa od ustanovení O.z. o spotrebiteľských zmluvách. Nesmú obsahovať podľa § 53 ods. 1 prvá veta O.z. ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

V danej veci sa navrhovateľka domáha zrušenia rozhodcovského rozsudku svojím návrhu, ktorý rozsudok vydal Arbitrážny súd v Košiciach. Toto dôvodila tým, že napáda rozhodcovskú doložku, ktorá

nebola individuálne dojednaná, pretože nemohla ovplyvniť obsah rozhodcovskej doložky, ale len či ju podpíše alebo nie. Namietala aj nesprávne právneho posúdenie veci rozhodcovského súdu.

Ako to vyplýva aj zo samotnej zmluvy, resp. pripoistenia v osobitných zmluvných dojednaniach č. 01/2007 v poisťovnej zmluve vo forme samostatnej tabuľky je uvedené, že poisťník a poisťovňa týmto vyjadrujú obaja spoločne a každý zároveň svojimi podpismi samostatne svoju vôľu v prípade vzniku akéhokoľvek sporu medzi zmluvnými stranami, že namiesto súdneho konania z dôvodu účelnosti, praktickosti a rýchlosti sa podrobia rozhodcovskému konaniu. Toto ustanovenie chápu zmluvné strany ako rozhodcovskú doložku.

Táto rozhodcovská doložka sa tak stala súčasťou obsahu formulárovej zmluvy, ktorú odporca v rámci svojej podnikateľskej činnosti využil v prípadoch uzatvárania zmlúv rovnakého druhu a neurčitého počtu spotrebiteľov. Smernica rady 93/2013 EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách vychádza nie z minimálneho okruhu nekalých klauzúl, ktoré sa majú transponovať, ale zo vzorového okruhu klauzúl. V konečnom dôsledku sa okruh neprijateľných podmienok de lege lata uvedených v § 53 ods. 4 O.z. upravil postupne viacerými novelami až po uplynutí transpozície lehoty.

Kým smernica vychádza zo vzorového okruhu nekalých klauzúl, slovenský zákonodarca upravil režim súdnej kontroly neprijateľných podmienok v spotrebiteľských zmluvách na základe indikatívneho výpočtu neprijateľných podmienok (v § 53 ods. 4 O.z.). To znamená, že súdu nič nebráni judikovať neprijateľnú zmluvnú podmienku v spotrebiteľskej zmluve podľa tzv. generálnej klauzuly v § 53 ods. 1 O.z.), a teda nad rámec zoznamu podmienok uvedených v prílohe smernice alebo okruhu uvedeného v Obč. zákonníku.

Tunajší súd dáva do pozornosti, že o doložku, ktorá vyžaduje, aby spotrebiteľ riešil spor výlučne v rozhodcovskom konaní ide aj vtedy, ak síce spotrebiteľ podľa nej má možnosť vybrať si medzi rozhodcovským a štátnym súdom, ale ak by podľa tejto doložky začal rozhodcovské konanie na návrh dodávateľa, spotrebiteľ by bol nútený nezvratne podrobiť sa rozhodcovskému konaniu.

Podľa dôvodovej správy § 53 ods. 4, písm. r/ O.z. spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v zmysle dojednanej rozhodcovskej doložky, ale ak sa tak rozhodne, aj v občianskoprávnom konaní a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle navrhovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú.

Aj podľa názoru Krajského súdu Prešov / ďalej len KS / č.k. 16Co/191/2013, ktorý riešil obdobnú vec, teda doložku nie je možné akceptovať, ak by sa vyžadovalo od spotrebiteľa podrobiť sa arbitráži.

Ust. § 53 ods. 4, písm. r/ O.z. nie je len o možnosti výberu medzi štátnym a súkromným súdom, ale predovšetkým o dôsledkoch, ktoré zakladá, a teda či doložka nenúti spotrebiteľa podrobiť sa nezvratne arbitráži. Podľa vyššieho rozhodnutia KS vyplynulo, že pokiaľ ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú doložku, možnosť voľby pre spotrebiteľa je len iluzórna, pretože takmer s pravidelnosťou rozhodcovské žaloby podávajú veritelia, čo možno odôvodniť aj rozsahom nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Naopak, ak niektorý spotrebiteľ výnimočne uplatňuje svoje práva, tak využíva pre neho transparentný štátny súd. Tunajší súd teda nepochybuje o tom, že spotrebiteľ, ktorý sa rozhodne osobitne individuálne vyjednať rozhodcovskú zmluvu, by aj reálne rozhodcovské konanie využil, pretože inak by jeho individuálne vyjednanie nedávalo zmysel.

Poskytovanie spravodlivosti musí mať svoje principiálne limity a musí to platiť aj pre súkromnoprávnu sféru arbitrov. Ide o rozhodovanie o právach a právom chránených záujmoch osôb, ktoré môže výrazne zasiahnuť do života ľudí, a ak sa majú akceptovať pri poskytovaní spravodlivosti súkromnoprávne prvky, tak len s jednoznačnými garanciami vylučujúcimi pochybnosti o férovom arbitrážnom konaní vrátane rozhodcovskej zmluvy. Doložky nemôžu predstavovať pasce pre spotrebiteľov za účelom čo najskoršieho privodenia exekúcie.

Navyše treba poukázať, že podľa obsahu spisu dodávateľ preukázateľne navyše nevysvetlil spotrebiteľovi význam rozhodcovskej doložky, rozdiel od zásad občianskeho súdneho konania, nepredstavil mu pravidlá, podľa ktorých sa bude viesť súkromný súdny proces a nedal mu po preukázateľnom poučení na výber rozhodnúť sa. Preto aj procesné pravidlá rozhodcovského súdu ponímajúce kontraktálnu inkorporáciu prostredníctvom rozhodcovskej doložky sú súčasťou zmluvného vzťahu a ako formulárový produkt podliehajú súdnej

kontrole neprijateľnosti zmluvných podmienok. Ak povinný spotrebiteľ mal vyjednať súkromný súdny proces, mal by nepochybne poznať tieto pravidlá. O týchto niet v spise ani zmienky a oprávnený sa tomuto problému v odvolaní vyhol. Preukázateľné pučenie sa musí týkať aj pravidiel arbitráže.

V kontexte vyššie uvedeného sa môže vyskytnúť otázka, či by vôbec napadla myšlienky namietať neprijateľnosť rozhodcovskej doložky. Tu súd poukazuje na nutnosť objektívneho posúdenia rozhodcovskej doložky a nie je rozhodujúca vôľa zmluvného vzťahu a v tomto zmysle ani jeho aktivita. Neprijateľná rozhodcovská doložka je absolútne neplatná a je povinnosťou nielen súdu ale aj rozhodcu z tohto právneho posúdenia vyvodiť všetky právne dôsledky a poskytnúť náležitú ochranu pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami. Tunajší súd nadobudol presvedčenie, že aj toto konanie je prejavom nerešpektovania práva spotrebiteľov, resp. reflexiou absencie nesprávnosti a nezaujatosti rozhodcu. Akceptovateľnosť rozhodcovského konania o spotrebiteľských veciach sa ponúka napr. osobitným vyjednaním a nie nanútením arbitráže spotrebiteľovi. Arbitráž môže fungovať, ale za transparentných podmienok ako efektívny prostriedok ochrany aj keď spotrebiteľ rozumie, o čo v prípade rozhodcu ide.

Na tomto mieste tunajší súd ešte pripomína uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6Cdo/1/2012, ktoré prelomovo poukazuje na princíp ochrany spotrebiteľa, ktorého skutočný význam odvolateľ nijako do reality nepretavuje. Aj keď ústavnoprávna ochrana a ochrana základných práv a slobôd, medzi ktoré patrí aj vysoký záujem na ochrane spotrebiteľa má subsidiárnu povahu, ciele tejto ochrany sa musia stať súčasťou rozhodovania všeobecných súdov. Aj súd v predmetnej veci je súdom EÚ a rámec jeho rozhodovania je meritórne určený zmluvou o fungovaní EÚ, chartou EÚ a smernicou (predmetnej veci najmä článok VI. Smernice).

Súd musí konštatovať, že evidentne ide o vopred dodávateľom naformulované zmluvné klauzuly vrátane časti o rozhodcovskom konaní a rovnako je zjavné, že spotrebiteľ nemôže meniť formulárovú zmluvu ani obsah rozhodcovskej zmluvy vrátane rokovacieho poriadku rozhodcovského súdu. Cieľ smernice garantovať súdnu kontrolu neprijateľnosti zmluvných podmienok sa týka 1/ dodávateľom vopred naformulovaných klauzúl a po 2/ bez možnosti meniť ich obsah. Je pritom irelevantné, či niektorú časť zmluvy dodávateľ osobitne spotrebiteľovi navrhol. Aj to treba mať v kontexte všetkých vyjadrení na vedomí. Inak by platilo, že všetky rozhodcovské zmluvy dohodnuté so spotrebiteľom sú individuálne nevyjednané len z dôvodu, že spotrebiteľ uviedol len o jednej podpís v zmluve navyiac. Úplne by sa strácal cieľ a zmysel súdnej kontroly formulárových podmienok, ktorých obsah spotrebiteľ nemôže nejako zmeniť. Spotrebiteľ mohol rozhodcovskú doložku ako celok prijať alebo odmietnuť a na otázku, či si rozhodcovskú doložku vymenil, môže iba ťažko odpovedať kladne, keďže jej obsah vrátane relevantných pravidiel rozhodcovského procesu zjavne poznal.

Je na strane odporcu preukázať, že spotrebiteľ si vo svetle vyššie uvedených požiadaviek individuálne vyjednal rozhodcovské konanie. V tomto smere popri nedôslednej argumentácii neboli doložené žiadne relevantné listinné dôkazy podporujúce záver o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky. Nie spotrebiteľ má dokázať, že nedošlo k individuálnemu vyjednaniu, ale dodávateľa zaťažuje bremeno presvedčivo preukázať individuálne vyjednanie. Z predloženej zmluvy nevyplýva individuálne vyjednaná rozhodcovská zmluva a odporca neoznačil žiadne iné relevantné dôkazy. Ak si spotrebiteľ individuálne vyjednal rozhodcovskú zmluvu, potom by muselo platiť, že si individuálne vyjednal aj podmienky arbitráže. Možno teda konštatovať, že odporca si dôkazné bremeno o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej doložky nespĺnil.

Navrhovateľka nemala možnosť ovplyvniť obsah predmetnej doložky. Mohla ju buď prijať ako celok alebo odmietnuť. Obsah tejto rozhodcovskej doložky bol dodávateľom - odporcom vopred pripravený a na jej obsahu navrhovateľka nijakým spôsobom neparticipovala. Len tento samotný fakt spochybňuje tvrdenie odporcu, že ide o individuálny návrh navrhovateľky na riešenie prípadného sporu v rozhodcovskom konaní.

Inštitút individuálnej dohodnutej podmienky je treba vykladať v súlade s cieľom smernice, podľa ktorej sa podmienka nepovažuje za individuálne dohodnutú a bola pripravená vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou.

Z obsahu spisu a aj tvrdenia odporcu nevyplýva, že by ako dodávateľ vysvetlil navrhovateľke význam rozhodcovskej doložky, pravidlá, podľa ktorých sa bude viesť tento proces a po preukázateľnom poučení jej dal na výber sa rozhodnúť. Preto, ak napr. spotrebiteľ mal vyjednať tento súkromný proces, mal by nepochybne tieto pravidlá poznať. O nich však v spise tiež niet žiadnej zmienky. Preto tvrdenie odporcu o tom, že takýto proces si dojednal spotrebiteľ, v danom prípade navrhovateľka, a pritom nepoznala

jeho obsah, je z pohľadu vykonaného dokazovania neudržateľné. Súd sa teda nestotožnil s tvrdením odporcu, že rozhodcovská doložka bola individuálne dojednaná medzi navrhovateľkou a odporcom. So zreteľom na uvedené preto odvolací súd má za to, že rozhodcovský rozsudok vydaný v spotrebiteľskej veci je v rozpore so zákonom a rozhodcovská zmluva, na základe ktorej sa zakladá právomoc rozhodcovského súdu, nebola vôbec uzavretá alebo bola uzavretá neplatne. Záverom sa súd v plnom rozsahu stotožňuje so závermi už vyššie citovaného KS v Prešove 16Co/191/2013. Vzhľadom na uvádzané potom rozhodol súd tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodoval súd v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. Bola to navrhovateľka, ktorá bol v konaní úspešná, a preto jej súd priznal trovy konania, resp. trovy právneho zastúpenia. Navrhovateľka bola zastúpená AK ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o. Títo si vyčíslili trovy právneho zastúpenia nasledovne:

- príprava a prevzatie zastúpenia, porada s klientom dňa 23.7.2013 - 60,07 Eur, režijný paušál 7,81 Eur
- písomné podanie na súd 24.7.2013 - 60,07 Eur, režijný paušál 7,81 Eur,
- účasť na pojednávaní dňa 5.2.2015 - 64,53 Eur, režijný paušál 8,39 Eur,
- účasť na pojednávaní dňa 11.5.2015 - 64,53 Eur, režijný paušál 8,39 Eur.

Trovy právneho zastúpenia celkom 281,60 Eur, 20% DPH 56,32 Eur, spolu 337,92 Eur.

Súd preskúmal takto vyčíslené trovy právneho zastúpenia a konštatoval, že tieto boli vyčíslené v súlade s vyhl. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov. Správne bola vyčíslená suma za jednotlivé úkony v zmysle § 11 ods. 1, písm. a/, § 13 ods. 2 a § 13a ods. 1, písm. a/. Režijný paušál bol vyrátaný v súlade s ust. § 16 ods. 3 cit. vyhlášky. Právny zástupca súdu preukázal, že je platcom DPH, preto mu priznal aj 20% DPH. Uvedené trovy právneho zastúpenia bude povinný odporca uhradiť tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom podpísaného súdu ku Krajskému súdu v Žiline.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3), t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sleduje, musí byť podpísané a datované, uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 221 ods. 1 OSP, súd rozhodnutie zruší, len ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania,
- c) účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný,
- f) účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom,

- g) rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát,
- h) súd prvého stupňa nesprávne právne posúdil vec, a preto nevykonal ďalšie navrhované dôkazy.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 1 OSP, skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku alebo uzneseniu vo veci samej odvolacím dôvodom len vtedy, ak

- a) sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu (prísediaceho) alebo obsadenia súdu,
- b) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej,
- c) odvolateľ nebol riadne poučený podľa § 120 ods. 4,
- d) ich účastník konania bez svojej viny nemohol označiť alebo predložiť do rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Podľa ustanovenia § 205a ods. 2 OSP, ustanovenie § 205a ods. 1 OSP sa nepoužije v konaniach podľa § 120 ods. 2.

Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov a s prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis, ak je to potrebné. Ak účastník nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jeho trovy.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, pri ktorom vznikla poplatková povinnosť zaplatiť súdne poplatky, trovy trestného konania, pokuty, svedočné, znalečné a iné náklady súdneho konania, ktoré vznikli štátu, vedie sa výkon rozhodnutia z úradnej moci (zákon č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov).